

911

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 lipca 1951 r.

w sprawie określenia źródeł i sposobu finansowania wynalazczości pracowniczej.

Na podstawie art. 25 dekretu z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 428) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykuły powołane w niniejszym zarządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 428).

2. Powołane w zarządzeniu „przepisy o wynagrodzeniu wynalazczości pracowniczej“ oznaczają przepisy uchwały Nr 291 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1951 r. w sprawie wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Monitor Polski Nr A-36, poz. 446).

3. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa:

- 1) o ministrach i ministerstwach — rozumie się przez to również kierowników centralnych urzędów i centralne urzędy;
- 2) o centralnych zarządach — należy przez to rozumieć centralne zarządy wchodzące w skład ministerstw lub inne jednostki równorzędne;
- 3) o komisjach wynalazczości i centralnych komisjach wynalazczości — należy przez to rozumieć organy powołane na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie określenia organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień i do rozstrzygania sporów o wysokość wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonaleń ~~technicznych~~ i usprawnienia, jak również trybu postępowania tych organów (Monitor Polski Nr A-66, poz. 869);
- 4) o projekcie bez bliższego określenia — należy przez to rozumieć projekt pracowniczego wynalazku, udoskonaleń technicznego lub usprawnienia.

§ 2. Finansowanie wynalazczości pracowniczej obejmuje:

- 1) wynagrodzenie twórców pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień;
- 2) wynagrodzenia i premie za pomoc techniczną w opracowaniu projektów;
- 3) premie za współudział w realizacji projektów;
- 4) wynagrodzenia technicznych przedstawicieli kierownictwa zakładów pracy w klubach techniki i racjonalizacji;
- 5) wynagrodzenia członków komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości oraz rzeczoznawców za udział w posiedzeniach;
- 6) wydatki związane z utrzymaniem klubów techniki i racjonalizacji;
- 7) wydatki związane z urządzaniem konkursów wynalazczości pracowniczej;
- 8) koszty prenumeraty wydawnictw Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej i innych wydawnictw z dziedziny wynalazczości;
- 9) inne wydatki związane z realizowaniem zadań w zakresie wynalazczości pracowniczej, przewidziane w przepisach wydawanych przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Wynagrodzenia twórców pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień,

obliczone na podstawie przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, wypłacane są ze środków obrotowych tego zakładu pracy, w którym projekt został zastosowany.

§ 4. W przypadkach, gdy wynalazek, udoskonaleń techniczne lub usprawnienie zostały zastosowane w większej ilości zakładów pracy, zakłady te — po obliczeniu wynagrodzenia należnego twórcy projektu na podstawie przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej — przekazują je do zakładu zatrudniającego twórcę projektu w celu wypłacenia twórcy. Właściwy minister może zarządzić wypłatę wynagrodzenia przez inną podległą mu jednostkę organizacyjną. Wypłata wynagrodzenia następuje z zachowaniem § 32 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej.

§ 5. Właściwy centralny zarząd — jeżeli projekt został zastosowany w zakładach pracy podległych jednemu centralnemu zarządowi — bądź departament techniki właściwego ministerstwa — jeżeli projekt został zastosowany w zakładach pracy podległych różnym centralnym zarządom — obowiązane są prowadzić na podstawie sprawozdań zainteresowanych zakładów kontrolę należnych i wypłaconych wynagrodzeń twórcom projektów, które zostały zastosowane więcej niż w jednym zakładzie pracy.

§ 6. Premie za udzieloną pomoc techniczną stosownie do art. 19 wypłaca ze środków obrotowych zakład pracy, który zlecił udzielenie pomocy.

§ 7. Wypłata premii za współudział w realizacji projektów zgodnie z §§ 36—39 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej dokonywana jest ze środków obrotowych zakładu pracy.

§ 8. 1. Stałe wydatki związane z finansowaniem wynalazczości pracowniczej, a w szczególności:

- 1) wydatki na utrzymanie klubów techniki i racjonalizacji oraz koszty prenumeraty czasopism dla tych klubów;
- 2) wynagrodzenie technicznego przedstawiciela kierownictwa zakładu pracy w klubie techniki i racjonalizacji;
- 3) wynagrodzenia członków komisji wynalazczości i rzeczoznawców za udział w posiedzeniach;
- 4) koszty prenumeraty wydawnictw Urzędu Patentowego R. P. i innych wydawnictw z dziedziny wynalazczości,

pokrywane są również ze środków obrotowych poszczególnych zakładów pracy.

2. Wydatki związane z wynagradzaniem członków centralnych komisji wynalazczości i rzeczoznawców za udział w posiedzeniach tych komisji pokrywane są z budżetów centralnych zarządów.

§ 9. 1. Stałe wydatki związane z finansowaniem wynalazczości, o których mowa w § 8 ust. 1, oraz wydatki określone w §§ 3, 6 i 7, odnoszące się do projektów, których efekt ekonomiczny (obniżenie kosztów własnych) jest uwzględniony w planach finansowych zakładów pracy, i do projektów objętych § 12 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, powinny być włączone do planów finansowych zakładów pracy.

2. Wypłaty na cele, określone w §§ 3, 6, 7 i 8 ust 1, w ramach obowiązujących przepisów powinny

być dokonywane również w tych przypadkach, gdy przekraczają planowane na ten cel kwoty.

3. Przepisy ust. 2 nie mają zastosowania do instytutów naukowo-badawczych.

§ 10. Wydatki, przewidziane w §§ 3, 6, 7 i 8 ust. 1, odnoszące się do projektów, mających zastosowanie:

- 1) przy robotach inwestycyjnych prowadzonych systemem gospodarczym przez jednostki budżetowe oraz dyrekcje budów lub jednostki wykonujące analogiczne funkcje pokrywane są ze środków inwestycyjnych;
- 2) w instytutach naukowo-badawczych podległych resortom gospodarczym, pokrywane są z § 1 budżetów tych jednostek.

§ 11. Za projekty, o których mowa w § 13 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczey, wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez centralną komisję wynalazczości i zatwierdzone przez właściwego ministra wypłaca się z budżetu właściwego ministerstwa.

§ 12. Wszystkie wydatki, związane z realizacją i stosowaniem pracownicznych wynalazków, udoskonalień technicznych i usprawnień, powinny być pokrywane ze środków obrotowych i odnoszone normalnie — w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów — w ciężar właściwej pozycji kosztów, z tym, że koszty specjalne (wykonanie modeli, prototypów, pomocy warsztatowych, opłat patentowe, próby, doświadczenia, gromadzenie dokumentacji itp.), o ile związane są z realizacją projek-

tu, w wyniku którego nastąpi uruchomienie nowej produkcji, mogą być przejściowo aktywowane.

§ 13. 1. Jeżeli w związku z zastosowaniem projektu zachodzi konieczność dokonania inwestycji, których koszt nie przekracza wartości określonej w uchwale Nr 45 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie inwestycji pozalimitowych (Monitor Polski Nr A-9, poz. 140), konieczne nakłady traktowane są jako inwestycje pozalimitowe i pokrywane z własnych środków obrotowych.

2. Jeżeli wysokość nakładów inwestycyjnych przekracza wartość inwestycji pozalimitowych, określonych w powołanej uchwale Nr 45 Rady Ministrów, inwestycje te mogą być dokonane na warunkach przewidzianych dla inwestycji limitowych.

§ 14. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Jednocześnie tracą moc:

- 1) Instrukcja 9/F Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departamentu Finansowego) z dnia 12 października 1949 r. w sprawie finansowania kosztów związanych z realizacją i uruchomieniem usprawnień pracownicznych;
- 2) Instrukcja 11/F Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departamentu Finansowego) z dnia 19 października 1949 r. w sprawie sfinansowania nakładów majątkowych powstałych w związku z realizacją usprawnień pracownicznych.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

912

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOLEI

z dnia 6 lipca 1951 r.

w sprawie prowadzenia książek zażaleń na stacjach kolei państwowych.

Na podstawie art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o organizacji władz w dziedzinie komunikacji (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na wszystkich stacjach kolei państwowych oraz przystankach osobowych, na których znajdują się kasjerzy biletowi, prowadzone są książki zażaleń, przeznaczone do wpisywania zażaleń na zauważone uchybienia P.K.P., narażające korzystających z usług kolei na niewygodę lub straty, oraz na niewłaściwe zachowanie się lub postępowanie pracowników kolejowych.

§ 2. 1. Książki zażaleń, o których mowa w § 1, przeznaczone są również do wpisywania zażaleń na działalność nie uspołecznionych przedsiębiorstw zarobkowych, znajdujących się na terenie stacji (restauracje, bufety, kioski, umywalnie, przechowalnie bagażu, zakłady frwzjerskie itp.).

2. Uspołecznione przedsiębiorstwa, działające na terenie kolejowym, regulują samodzielnie sprawy krytyki i zażaleń oraz prowadzą oddzielne książki zażaleń.

§ 3. 1. Książka zażaleń znajduje się w biurze zawiadowcy stacji (dyżurnego ruchu), na przystankach osobowych zaś — u kasjera biletowego.

2. Na stacjach, na których istnieje ekspedycje kolejowe I lub II klasy oraz biura obsługi podróżnych, książki zażaleń znajdują się niezależnie od przepisu ust. 1 również u kierownika ekspedycji kolejowej i kierownika biura obsługi podróżnych.

§ 4. 1. Wpisujący zażalenie do książki zażaleń powinien oprócz treści zażalenia wskazać swoje imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zawód bądź swoje

stanowisko służbowe lub społeczne oraz — o ile możliwości — świadków z podaniem ich imion, nazwisk i miejsc zamieszkania.

2. Zażalenia, przy których brak nazwiska i imienia oraz miejsca zamieszkania żalącego się, rozpatrywane nie będą.

3. Zażalenie wpisywane do książki zażaleń może dotyczyć każdej stacji i przystanku kolejowego, a nie tylko tej stacji lub przystanku kolejowego, na której zostało wpisane.

§ 5. 1. Zażalenie, wpisane do książki zażaleń, powinno być w ciągu 48 godzin odpisane i przesłane do oddziału eksploatacyjnego wraz z wyjaśnieniem zawiadowcy stacji, na której zostało wpisane.

2. Przepis ust. 1 dotyczy również zażaleń wpisanych na przystankach osobowych z tym, że kasjerzy tych przystanków przesyłają odpisy wpisanych zażaleń zawiadowcy stacji opiekuńczej wraz z wyjaśnieniem w ciągu 24 godzin.

3. Zażalenia wpisane do książek zażaleń stacji wąskotorowych przesyłane są w trybie i terminie wskazanym w ust. 1 do przełożonych zarządów kolei wąskotorowych.

§ 6. 1. Oddział eksploatacyjny bądź zarząd kolei wąskotorowych po otrzymaniu zażalenia obowiązany jest niezwłocznie zbadać sprawę i udzielić odpowiedzi żalącemu się najpóźniej w ciągu 20 dni od daty wpisania zażalenia.

2. Oddział eksploatacyjny bądź zarząd kolei wąskotorowych przesyła odpis odpowiedzi udzielonej